

ER WAS TEENS

NATUURKUNSTPARK 2013

2 0 1 3

Er was eens

Natuurkunstpark

Er was eens

Community kunstwerken:

Ninette Koning
Willem Hoogeveen
Marijke Bolt
Sonja Rosing
Marisja van Weegberg
Christian Wisse

Autonome werken

Ingrid Slaa
Anthea Simmonds
Michel Bongertman
Willem Hoogeveen
Ninette Koning

Teksten:

Hein Walter

Organisatie:

Michel Bongertman
Trudy van der Meer
Martin Kamphuis
Hein Walter

Natuurpark Lelystad - Vlotgrasweg 11, Lelystad

In 2012 kozen we voor Natuurkunstpark het thema "Het Begin van de wereld". Daarmee sloten we aan bij het sentiment dat wereldwijd speelde, namelijk de voorspelling van het Einde der tijden dat plaats zou vinden op 21 december 2012. We leven nog! Dat 2012 toch een heel belangrijk jaar was, met grote globale veranderingen en grote koerswijzingen, is voor veel mensen wel bewezen.

We sluiten met het thema van 2013 aan op het idee dat vorig jaar inderdaad een sleuteljaar was. We hebben het thema "Er was eens" gekozen. Het zijn de woorden die met sprookjes zijn verbonden. Sprookjes zijn krachtige verhalen, vaak met een happy end.

Sprookjes zijn weliswaar verhaaltjes voor kinderen, maar vaak hebben ze een moraal of een verborgen boodschap. Zo zou je ons gekozen thema ook kunnen zien. Als de wereld inderdaad getransformeerd is naar een nieuw soort wereld, dan zouden de kunstenaars met dit thema kunnen terugkijken naar de oude wereld.

Het thema geeft ook ruimte om te reflecteren op Flevoland, de geschiedenis van onze provincie. Of op diersoorten die verdwijnen, of de evolutie, of de gebruiken van vroeger ten opzichte van nu, kortom, het thema geeft voldoende vrijheid en aanknopingspunten voor een bijzondere invulling van Natuurkunstpark. De kunstenaars hebben van die vrijheid volop gebruik gemaakt.

**U bent van harte welkom
bij de feestelijke opening van Natuurkunstpark
op zondag 7 juli, om 14.00 uur.**

We verzamelen bij het bezoekerscentrum. Vanaf daar maken we een gezamenlijke wandeling langs de werken.

Op de zondagen in juli en augustus worden er tussen 13.00 en 15.00 uur op verschillende plekken in het park sprookjes voorgelezen.

Natuurkunstpark is t/m 1 november te bezichtigen.

Kunstenaars Vereniging Flevoland

Dit project werd mogelijk
dankzij financiële ondersteuning van
de gemeente Lelystad
en de Cultuurscout van de Kubus.

Michel Bongertman

Titel: Hier dans ik waar eens de vissen

Er was eens de wereld.

De wereld zo oud als de maan,
zo zwart als de nacht,
glad en versleten - zo was de wereld.
Het was tijd voor een nieuwe.

Het was tijd om te dansen,
bloed aan de schenen
en zweet op de voeten.
Tijd voor een nieuwe,
een wereld zo licht als de ruimte,
zo wit als een vrouw,
zo vurig als zonlicht.

Regen, geef ons regen,
en met de regen komt het nieuwe.
Vruchtbaar de aarde, nat en geopend,
vruchtbaar de man die zich blootgeeft,
die klaarstaat om te breken,
die het zaad spuit om te oogsten,
die zich de schubben van het lijf danst
om te worden nieuwe mens.

Marijke Bolt samen met een groep: Cliënten en begeleiding Capro, Onderdeel van Triade – Brigitte, Siham, Vinus, Rita, Marjan, Jip, Silvia, Arie, Leona, Jennifer, Willeke, Linda, Albert, Marcel, Tessa, Grietje, Chantal, Wally

Er was eens een vis.

Het was de mooiste vis van de zee.

Hij pronkte met zijn vinnen, hij zwierde met zijn staart en z'n ene schub was haast briljanter dan de ander.

En hij had er ook zo veel.

Hij zwom als een zilveren schittering door de zeeën.

De andere vissen keken hem na, maar vonden hem een opgezwollen kikker, een kwal van een vis.

Ze haalden quasi verveeld hun kieuwen op en zwommen verder. De trotse vis was werkelijk de mooiste vis van de hele wereld, maar ook de meeste eenzame en in zijn hart de meest treurige. Geen vis wilde met hem bevriend zijn.

Toen de eenzaamheid hem op een dag teveel werd, ging hij op bezoek bij de machtige octopus; met schokkende schubben en traanvocht in zijn ogen vroeg hij om hulp.

De octopus wist raad.

Geef al je schitterende schubben weg, zei hij, geef een schub aan elke vis en hou er zelf slechts één.

De vis, teneinde raad, deed wat hem was aangeraden: de eerste schub was lastig om te geven, de tweede al iets minder en hoe meer hij weggaf, hoe lichter hij werd. De vis had precies genoeg schubben om er iedereen een te geven.

Alle vissen waren trots en blij om wat ze hadden gekregen en ze wilden allemaal met hem bevriend zijn.

Hij was misschien niet meer de mooiste vis van de wereld, maar wel de meest gelukkige.

***Willem Hoogeveen samen met een groep: Saskia Kuijper,
David Snel, Martin Jacobs, Jacqueline de Jong, Jolanda Arens,
Remy Dovianus, Jan Hogendorf, Ynze Jan Elich,
Albert Jan van der Bend***

Er was eens een vogel.

Niet een lelijk eendje, geen zevenmijsarend, niet eens een hippe,
maar een doodgewone, doordeweekse grijze vogel.

Een onopvallend type.

En die vogel leefde al zijn hele leven lang een gelijkmatig,
dagelijks leven,
net als al die andere grijze, zweverige wezens in zijn omgeving.

Op een dag besloot hij dat het genoeg was met de saaiheid,
dat het klaar was met de berekenbare voorspelbaarheid.
Hij zou tenminste één keer in zijn leven iets doen
dat volkomen onverwacht was, één keer uit de ban, uit zijn dak,
door de barrière van de normen heen gesprongen,
tenminste één ding doen waarvoor hij voor gek verklaard zou worden.

Eén ding.... ja, een ding.....maar wat?

Het moest raadselachtig zijn, nutteloos ook, ja,
vooral heel nutteloos.

Maar wat hij ook zou kiezen, hij moest het wel vol liefde doen,
want zonder liefde en affectie was het een verloren actie,
zonder warmte en genegenheid zou hij ongesteund en eenzaam
eindigen, en dat was natuurlijk niet de bedoeling.

Knuffels, als in een bed van honderd knuffels,
zo ongeveer moest het voelen, want dan voel je je
echt gesteund in wat je doet, wat het ook is,
dan ben je veilig, dan is het vertrouwd.
Met laarzen aan, dan kon het weer hem niet verrassen.
Muziek moest erbij, want muziek geeft toegang
tot de diepte,
tot dimensies waarvan je niet weet dat die bestaan.
Water, ja, op het water, daar moest het gebeuren.
Hij was geen watervogel,
maar hij droomde heel vaak over golfslag,
over deining en spiegelbeelden en hij keek altijd
vol bewondering naar de zwanen die zo koninklijk
over het water scheerden.
En hij zou deze ene keer niet vliegen.
Nee, niet vliegen...dat was het laatste
wat men van hem zou verwachten.

Anthea Simmonds

Titel: Bloedband

Er was eens een boom.
Een oude boom.

Bomen horen te staan,
de wortels stevig in de grond,
de takken stoer in de wind.

Deze boom lag.
Op sterven na dood, zo leek het.
Blote bast, slangetjes overal, beademing, intensive care,
de geur van ziek schors.

De beuken en eiken in de buurt waren al in rouw,
vossen en konijnen liepen stil met een brok in de keel langs zij,
gebogen door de treurnis op hun schouders.

Maar ze zagen de situatie verkeerd,
de boom was namelijk verre van stervende.
Zoals een slang vervelt en met een nieuwe huid
een volgende fase begint, of zoals een rups
verpopt naar een vlinder en wegvliegt als een ander,
zo gebeurde er ook iets bijzonders met deze boom.

Een upgrade? De eerste boom met een bewustzijn van
een dier misschien, de geboorte van een nieuwe soort of zo?
Een die zevenmaal zoveel zuurstof maakt als een gewone?

Geloof het of niet, daar ligt de toekomst.
Maar gaat hij het redden? Gaat hij de wereld redden?
Laat ons bidden dat hij opstaat.

Ninette Koning

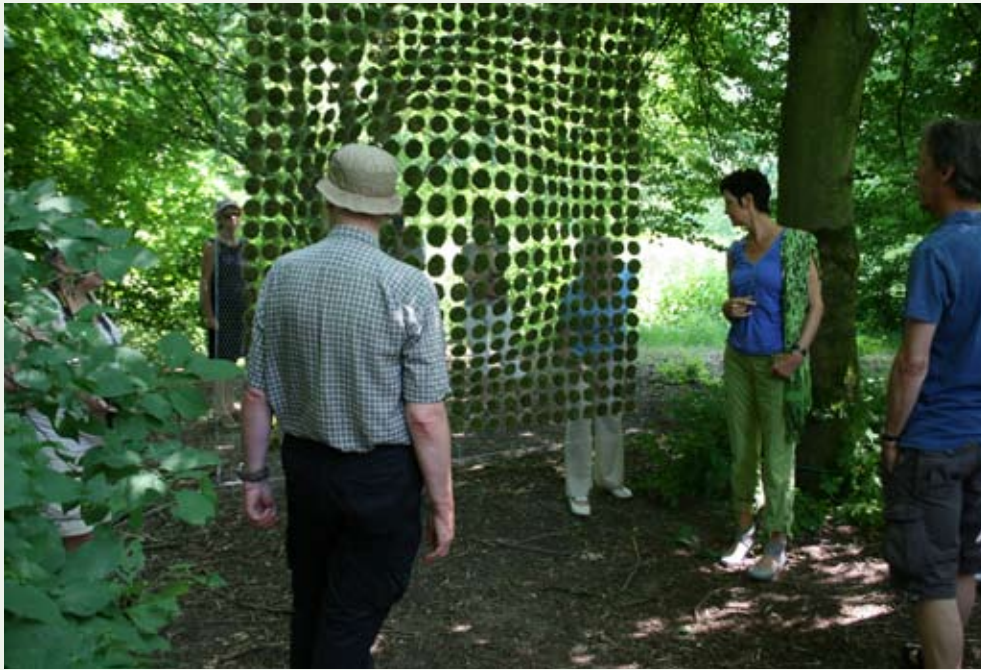
Er was eens een meisje, ze heette Ninette.
Ninette geloofde op een natuurlijke manier in de werkelijkheid. Ze had er eigenlijk nooit bij stilgestaan dat je er niet in kon geloven.
Een boom is een boom, dat wat je vader zegt is goed en wat er op het nieuws wordt getoond is waar. De wereld is de werkelijkheid, zo dacht Ninette over de dingen.

Totdat ze op een dag in het bos liep en daar iets zag dat een schok in haar denken teweegbracht: ze dacht dat ze een bolling zag hangen van zwevende mosplukken, op zich al opmerkelijk en verrassend, maar toen ze dichterbij kwam, zag ze dat haar ogen haar bedrogen.

Wat ze zag, was een illusie.
Liep ze naar achteren, dan zag ze weer de bolling, liep ze weer naar voren, dan zag ze de werkelijkheid.
Of....welke van de twee was nu eigenlijk de werkelijkheid?

Wat was de werkelijkheid als er ook illusies waren?
Waren de bomen in het park wel werkelijk bomen?
Was wat haar vader zei altijd het goede?
Kon hij ook verkeerde dingen zeggen?
En was het eigenlijk wel haar vader?
Hoe kon ze zeker weten dat zijzelf Ninette was?

Ninette wandelde verstild naar huis.
Ze was in de war, werkelijk volkomen in de war.
Het was alsof de wereld op slag was veranderd.

***Marisja van Weegberg, samen met een groep:
Ganesha Kornet, Timo Schouten, Olivia Disse, Floris
Bruseker, Sascha Krijger, Madelief Adema, Shannon van
Domburg, Julia Brouwer, Rosalie Braat, Willemijn Janse,
Kay Joosten, Lau Boom, Judith Bouma***

Er was eens het Kwaad in de wereld,
hij woonde in een huis dat zwart was,
een krakend en kierend bouwwerk – vergane furie.
Het Kwaad had geen gezicht.
Hij wilde niet herkenbaar zijn, maar anoniem over straat
kunnen lopen.

Er was eens het Goede in de wereld,
ze woonde op het dak van het kwaad,
haar gedachten altijd strak naar boven gericht.
Het Goede had geen gezicht, omdat ze niet ijdel wilde zijn.

Ze waren getrouwd, het Goede en het Kwaad, verbonden
in de echt – een eeuwigheid geleden – maar ze waren uit
elkaar gegroeid.
Hij keek graag naar de grond, zij liever naar de hemel.

Ze zijn uit elkaar gegroeid, maar nog kunnen ze niet
loskomen van elkaar.
Ze hebben elkaar nodig om te bereiken wat ze willen.
Ze versterken elkaar.
Hij kan ziedend worden, laaiend,
hij kan haar lieflijkheid niet verdragen.
Heerlijk vindt hij zijn eigen zwartheid.

En bij elke aanval van agressie raakt hij meer uit verband.
Hoe meer het huis van het Kwaad kraakt, hoe losser zij van
hem komt.
Hoe lichter zij wordt, hoe meer zij van de mystieke wereld
ziet.

En eens op een dag, een dag die nog moet komen,
dan is het zover, dan worden zij gescheiden.
Dat zakt het Kwaad in de aarde en gaat het Goede naar de
hemel.
Dan worden ze helemaal wie ze zijn en gelukkig.

Ingrid Slaa

Er was eens een mens.
Niet een zoals we er zeven miljard van kennen,
niet een van de grote, kleine, donkere of lichte mannen en vrouwen
die krioelen op de continenten,
maar een ander, een die groeide in een peul,
een die ondersteboven hing aan een tak in een boom,
slappend in beslotenheid, dromend van ruimte,
nieuwsgierig naar alles, huiverig soms ook,
wachtend op het moment, het enige juiste moment,
het moment van volgroeï.

Wie die ene was?
Misschien was ik het.
Misschien bent u het wel.
Ik zou dan, als ik u was, wel mijn mond houden,
want de tijd om in de openbaarheid te treden
ligt nog in het verschiet.

Het moment van volgroeï is inmiddels wél verstreken:
de ene is weg uit de peul.
Hoe? Gekropen, gevlogen? Gevallen misschien?
Geen mens die het weet, behalve die ene,
de uit de peul geborene.
De peul herinnert zich de ingesloten vorm nog,
maar de vorm is waarschijnlijk al anders.
Dat doet bevrijding.

Waar die ene nu is?
Op weg.

Sonja Rosing samen met een groep:

***André Broens, Ineke van Beersum, Jeannette Plantenga,
Anoek Broens,***

***Wim van Dommelen, Erna Koelman, kinderen van basis-
school De Laetare (groep 6, 7 en 8)***

Er was eens een kunstenaar,
zijn naam was Leonardo da Vinci.

Niet zo maar een man, maar misschien wel de grootste
geest die ooit op aarde heeft geleefd.

Hij was schilder, beeldhouwer, botanicus, fysicus,
alchemist, ingenieur, architect, anatoom, fysioloog,
filosoof, auteur, musicus, hij bouwde koepels, bruggen,
schreef levenslang in spiegelschrift, vond weeftechnieken
uit – een uitzonderlijke man, een genie,
hij kon alles.

Of bijna alles.

Het enige dat hij niet kon, was vliegen.

Daarom bestudeerde hij bezeten de vleugels van de arend,
onderzocht hij fanatiek het fladderen van vlinders
en berekende, het zweet op het voorhoofd,
het maximale gewicht dat op kon stijgen in de wind.

Maar wat hij ook probeerde en hoe enorm verlicht zijn den-
ken ook mocht zijn,

zijn lichaam was gewoonweg veel te zwaar.

Pas als hij was verlost van zijn vleselijke ballast, dan zou hij
kunnen vliegen.

Sterven zonder dood te gaan, dat kon alleen de rups.

Een vlinder worden in een tweede leven, zoals de kleine
vos, de atalanta, dat was wat Da Vinci's plan was.

Een flinke koepel zou dan dienen als cocon,
een stille plaats waar hij zijn vrije geest kon laten rusten.

Op een dag was het zover – alles was gereed:

de koepel was groot en sterk genoeg om zijn brein in op te
slaan, om al zijn spinsels en gedachten,
al zijn overdenkingen en redeneringen te kunnen
overspannen.

Leonardo da Vinci hoefde alleen nog maar zijn denken los
te laten om te gaan de weg die eerder nog was
afgesloten, om te worden wat hij eerder niet kon zijn.

***Ninette Koning samen met een groep:
Mariam Stitou, Seija Ekman, Anna Ferrazzo, Lucia Fer,
Touria Dkhissi, Bonita Klinge, Carla Simson,
Laila el Mathari, Sameena Khan, Kitty van den Beld***

Er waren eens zeven vrouwen.
Wereldwonderen waren het.
Prachtig en kleurrijk, sterk en zacht tegelijk.
Ze kwamen uit zeven verschillende windstreken,
ze waren geboren in zeven verschillende continenten
en ze spraken zeven verschillende talen -
het waren echt zeven volkomen eigen en zelfstandige vrouwen.

Ze praatten allemaal anders, ze lachten anders,
ze aten en dronken anders, ze dachten en bewogen anders
en ook sliepen ze allemaal op hun eigen manier,
precies zoals ze hadden geleerd, zoals ze waren
grootgebracht.
Ze hadden ook allemaal hun eigen herinneringen,
hun eigen wensen en talenten, hun eigen ervaringen
en zo waren ze alle zeven uniek.
Alle zeven mooi, alle zeven leuk, alle zeven bijzonder.

Ze waren allemaal echt anders, maar in één opzicht waren
ze gelijk:
het gevoel in hun buik was hetzelfde.
Ze konden niet omschrijven wat ze voelden,

maar dat hoefden ze ook niet, want ze begrepen elkaar feilloos.
Het gevoel in hun onderbuik loog niet, de wind zou gaan draaien.

Zij zouden pal moeten staan. Alle zeven.
In de wind, de kracht met tegenkracht beantwoorden.
Het kon niet anders, zo moest het gebeuren.
En zo werden ze een, samen zoveel groter dan alleen,
zeven maal zeven, zeventig maal zeventig.
Laat nu de wereld maar komen!

Willem Hoogeveen

Er was eens een vrouw met een perfect lichaam.
Niemand wist waar ze woonde,
in welke stad, of zelfs in welk land,
toch wist iedereen precies hoe ze er uit zag,
want haar maten, haar rondingen en vormen
waren wereldwijd bekend.

Niemand kon vertellen wat haar dieet was,
waar ze haar boodschappen deed,
hoe vaak ze naar de sportschool ging,
hoe vaak ze seks had, welke kleren ze het liefst droeg,
maar ze moest wel onbestaanbaar gelukkig zijn
met zo'n lijf, dat kon toch werkelijk niet anders.

Niemand wist precies hoe oud ze was,
maar men nam aan dat ze een manier had gevonden
om jong te blijven.
Natuurlijk hield ze dat geheim, dat zou iedereen doen.

En toen op een dag, op een verschrikkelijk
mooie dag, werd ze gespot.
Ze zag er anders uit dan iedereen had verwacht.
Vandaar dat het zo lang had geduurd
voordat iemand haar had gevonden.

Ze was wel iets groter, wat voller en forser
dan de vrouw die we hadden gezocht,
maar waar we vooral zo verbaasd over waren,
was het enorme geluk dat ze uitstraalde.
Zo gelukkig hadden we nooit eerder iemand gezien.

Etentjes in het park

In de week voorafgaand aan de opening, de week dat de werken in het park werden opgebouwd, hebben we twee keer een etentje georganiseerd. We namen stoelen mee en iedereen nam wat te eten en te drinken mee. Het bleek een gouden greep te zijn!

Zondaagse Rondleidingen

Op de zondagen van juli en augustus hebben kunstenaars en deelnemers aan de community kunstwerken sprookjes voorgelezen aan bezoekers van het park. Die werden verrast met de vraag: Mag ik u een sprookje voordragen? Het ging om de sprookjes die in het park te lezen waren, de sprookjes bij de kunstwerken, maar ook andere sprookjes.

Dat werden bijzondere ontmoetingen!

